

6. प्रकाशीभावस्यानुविष्टम्भमनु Nir. 12, 1. — β) in distr. Bed. am Anfang eines adv. comp.; s. अनुकालम्, अनुत्तणम्, अनुदिवसम्, अनुवृत्तम्. — γ) unmittelbar nach, nach, auf (zeitlich); α) mit dem acc.: पूर्वामनु प्रयेतिमा देदे वस्त्रिन्युक्ताम् RV. 1, 126, 5. इदं कृत्वोत्सा मुते रोधानो पते 3, 51, 10. ताः कल्पमाना अनु मनुष्यविशः कल्पत इति Ait. Br. 1, 9. तदनु hierauf Megh. 13. Amar. 63. — β) mit dem gen.: अनु तस्यापरं भूतम् — प्रातम् An. 3, 20. तस्यानु (Calc. Ausg.: ततो ऽनु) दमयती च ववन्दे पितरम् N. (Bopp) 23, 2. — γ) nach (in der Reihenfolge), mit dem acc.: तदनु darauf Çrut. 38. (Br. 39.) वृत्तं वृत्तमनु चिञ्चति er begiebt einen Baum nach dem andern P. 1, 4, 90. Sch. mit dem Nebenbegriff der Unterordnung: अनु करिं सुराः = करेहीनाः P. 1, 4, 86. Sch. विलुमन्वर्च्यते भर्गः Vopad. 3, 7. Im comp. s. अनुग्रेष्ठ, अनुपूर्व u. s. w. — δ) gemäss, nach Art, entsprechend; mit dem acc.: अनु स्वधाम् RV. 1, 88, 6. स्वधामनु 6, 4. वशां अनु 82, 3. अनु व्रतम् 2, 38, 3. पञ्च व्युष्टीरनु पञ्च देहा गा पञ्चनाम्नीमृतवो अनु पञ्च AV. 8, 9, 15. तानि धातरनु वः कृत्यमसि 1, 161, 3. 52, 14. 10, 11, 3. तदेतस्यैवानु मात्राम् Çat. Br. 1, 1, 3, 2. य एवैतमनु भवति यो वै तमनु भार्या कुर्षति Bṛh. Âr. Up. 1, 3, 18. तस्य पुरुषविधतामन्वयं पुरुषविधः Taitt. Up. 2, 2. शाकल्यस्य संहितामनु प्रावर्यत् P. 1, 4, 84. Sch. हेतुभूत-संहिताज्ञानोपलक्षितं वर्षणम्. अनु राजानामार्यां च कैकेयीं कार्य R. 2, 38, 16. सर्वं मामनु ते Vikr. 110. — ϵ) in Betreff von, in Bezug auf; mit dem acc.: एषा ब्रह्माणमनु गात्रा Khind. Up. 4, 17, 9. साधुर्ददतो मातरमनु P. 1, 4, 90. Sch. साधुर्निपुणो वा मातरमनु Siddh. K. zu P. 2, 3, 43. यदत्र मामनु स्यात् was hiebei auf mich, auf meinen Theil, fallen sollte P. 1, 4, 90. Sch. — κ) in Folge, wegen; mit dem abl.: समत्तो वत लोको ऽयं भजते कारणादनु || तं तु निष्कारणादेव प्रीयसे वरवर्णिनि || R. 6, 10, 23. — Mehrere अनु mit verschiedener Bedeutung erscheinen in dem Verse RV. 10, 17, 11: इप्सश्चैकान्दं प्रयुञ्जानु अनु यन्मिं च योनिमनु यश्च पूर्वः । समानं योनिमनु संचरतं इप्सं बुद्ध्यामनु सप्त होत्राः || vgl. auch VS. 13, 5. Eine Constr. mit dem gen. RV. 9, 109, 7. (= SV. I, 5, 1, 3, 10.) wird durch Herstellung von अनुपूर्वः beseitigt. — Die indischen Grammatiker und Lexicogr. geben अनु, das als indecl. im gaṇa चादि erscheint, folg. Bedeutungen: 1) अपरभावे Nir. 1, 3. पश्चात् P. 2, 1, 6. AK. 3, 4, 32, (Col. 28), 9. H. an. 7, 30. Med. avj. 42. — 2) आयामे P. 2, 1, 16. H. an. Med. avj. 43. — 3) पत्समया, सेनिधौ, समीपे P. 2, 1, 15. H. an. Med. — 4) वीप्सायाम् P. 1, 4, 90. Vop. 3, 7. H. an. Med. — 5) लक्षणो, चिह्ने P. 1, 4, 84. 90. Vop. H. an. Med. — 6) इत्यंभूताव्याने, इत्यंभूते, इत्यंभावे P. 1, 4, 90. Vop. H. an. Med. — 7) सादृश्ये Nir. 1, 3. AK. H. an. Med. avj. 42. योग्यतायाम् P. 2, 1, 6. Sch. 8) भागे P. 1, 4, 90. Vop. H. an. Med. avj. 43. — 9) कृति P. 1, 4, 86. Vop. H. an. Med. avj. 42. — 10) तृतीयर्थे, सकार्थे P. 1, 4, 85. Vop. H. an. Med. — 11) अनुक्रमे P. 2, 1, 6. Med. avj. 43. — Ueber den Accent eines comp. mit अनु s. P. 6, 2, 189. 190. — Vgl. नु.

2. अनु (von 2. अनु) m. 1) Mensch überhaupt Naigh. 2, 3, ist aber im Veda beschränkt auf Bezeichnung ferner, dem Ariervolke fremder Leute, und bezeichnet nur scheinbar einen besondern Volksstamm, wenn es neben ähnlichen Appellativen wie तुर्यश, द्रुक्षु u. s. w. steht, um die Verschiedenheit der Völker und Oerter anschaulich zu machen. यदिन्द्राम्नी यडेषु तुर्यशेषु यद्रुक्षुषु पुरुषु स्यः RV. 1, 108, 3. नि गव्यवो ऽन्वेति द्रुक्षुवश्च षाष्टः यता सुषुपुः यद्रुक्षु 7, 18, 14. 8, 10, 5. अनेवत्ते रघ-

मशाय तत्तन्वष्टा वशं पुरुहूत युमतम् 5, 31, 4. Vgl. आनव. — 2) von der epischen Zeit an werden diese vedischen Bezeichnungen in den Völkergenealogien aufgeführt, als ob sie Nom. pr. wären. Anu ist Sohn Jajāti's VP. 413. 413. 444. Kuruvaça's (vgl. अनुय) Bhāg. P. Kuru's Kūrma-P. im VP. 423, N. LIA. I, 338. 726. Anh. XVIII. XIX, N. 4. अनुक (von 1. अनु) adj. f. आ 1) hinter Etwas her, begierig P. 5, 2, 74. AK. 3, 1, 23. H. 434. — 2) abhängig: वाचमनुकामात्मनो ऽकुरुत Çat. Br. 3, 9, 4, 7. fgg. — Vgl. अभिक्.

अनुकचित् (?) Dhānurveda beim Sch. zu H. 777.

अनुकथन (von कथय् mit अनु) n. 1) spätere Erwähnung: अदिशः कथनमन्वोदेशो ऽनुकथनम् Kāç. zu P. 2, 4, 32. — 2) Bericht: ततो वानररञ्जिन वैरानुकथनम् R. 1, 1, 60.

अनुकनीयम् (1. अनु + कनीयम्) adj. = अनुगतः कनीयान् P. 6, 2, 189.

अनुकम्प s. अनुकम्पा.

अनुकम्पक (von कम्प् mit अनु) adj. Mitgefühl habend, am Ende eines comp.: सर्वभूता° M. 6, 8.

अनुकम्पन (wie eben) n. Mitleiden: सर्वभूता° R. 2, 43, 31.

अनुकम्पा (wie eben) f. Mitleid, Mitgefühl AK. 1, 1, 3, 18. 3, 4, 22, (Col. 28), 5. 6. H. 369. mit dem gen.: तेषामेवानुकम्पार्थम् Bhāg. 10, 11. mit dem loc.: मय्यनुकम्पया Ragh. 2, 63. mit dem obj. componirt: भूतानु° R. Gorā. 2, 118, 32. (Schl. 2, 109, 31: भूतानुकम्प m.) Ragh. 2, 48. विप्रा° R. 3, 16, 37.

अनुकम्पिन् (wie eben) adj. Mitgefühl habend, mit dem gen. oder mit dem obj. componirt: भक्तानुकम्प्यो भूतानो तथा R. 6, 70, 38. दीना° 2, 1, 11. भूत्या° 32, 54. भक्ता° Indr. 4, 12.

अनुकम्प्य (wie eben) adj. 1) geschwind, flink (तरस्विन्) Hār. 232. — 2) bemitleidenswerth Kāvya-Pr. im ÇKDr.

अनुकर् (von कर् mit अनु) 1) adj. nachthuend: कृतानुकर् das von einem Andern Gethane — Çat. Br. 4, 4, 5, 9. — 2) m. Handlanger, Beistand: अघणंसदुःशंसाभ्यां केषानुकरणं च । यत्नं च सर्वं तेनेतो मृत्युं च निरञ्जामसि || mit Helfer und Helfershelfer AV. 12, 2, 2.

अनुकरण (wie eben) n. Nachahmung: अव्यक्तानुकरणा, शब्दानुकरणा व्युत्पत्तोरुता oder das auf solche Weise gebildete Wort Nir. 9, 12, 14. P. 5, 4, 57. 6, 1, 98. Vop. 7, 87. Gleichbedeutend ist das einfache अनुकरण P. 1, 4, 62. — Vgl. अनुकृति.

अनुकर्तृ (wie eben) m. Nachahmer, Darsteller Sār. D. 28, 17.

अनुकर्ष (von कर्ष् mit अनु) m. 1) das Nachsichziehen H. an. 4, 315. Med. sh. 47. अनन्तरस्यानुकर्षः (in Folge des च) wird das unmittelbar vorangehende (Suffix) nachgezogen, d. h. findet hier seine Anwendung P. 5, 1, 84, Vārtt. Vgl. अनुकर्षण. — 2) Boden eines Wagens AK. 2, 8, 2, 23. H. 737. an. 4, 315. Med.

अनुकर्षण (wie eben) n. 1) = अनुकर्ष 1. H. an. 4, 315. Med. sh. 47. नायमनुकर्षणार्थश्चकारः Pat. zu P. 2, 2, 4; vgl. Siddh. K. zu 6, 1, 127. योगविभाग उत्तरत्र क्वच एवानुकर्षणार्थः 3, 1, 9. Sch. — 2) Trinkschale Hār. 63. Wohl falsche Lesart für अनुतर्षण.

अनुकर्षन् m. = अनुकर्ष 2. Rāj. zu AK. im ÇKDr.

अनुकल्प (1. अनु + कल्प) m. eine secundäre Vorschrift; eine Vorschrift, die an die Stelle der primären (प्रथमकल्प) tritt, wenn diese nicht zum Vollzuge gelangt, AK. 2, 7, 39. Suçr. 2, 326, 1. एष वै प्रथमः